

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΕΣ ΜΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΟΙ ΕΦΤΑ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΦΕΣΟΥ

Μία δραματική Ιστορία της εποχής του Αυτοκράτορος Δεκίου. Έφτά νεκροί χριστιανοί έμολογούν την πίστι τους. Ζωντανί στέν τάφο! Η άλλόσητη περιπέτεια του 'Ιαμβλίχου μέσα στην Έφεσο. «Στη φωτιά ό τυμβωρύχος!...» Ο 'Ιαμβλίχος μπροστά στέν 'Επίσκοπο Στέφανο. Ο συγκινητικός έπίλογος.

Μία από τις δραματικότερες εκκλησιαστικές μας παραδόσεις είναι και κείνη που αναφέρεται στα έφτά παιδιά της Έφεσου, Συνέβη στα 250 π. Χ., όταν Αυτοκράτορας των Ρωμαίων ήταν ο Δέκιος. Μόλις ανέβηκε στο θρόνο εκήρυξε άμελλικο διωγμό έναντίον των χριστιανών. Πρό πάντων καταδιώχθηκαν οι χριστιανοί της Έφεσου, γιατί αυτοί, από τό κήρυγμα του 'Αποστόλου Παύλου, ξεχώριζαν με τό βαθύ θρησκευτικό τους αίσθημα.

Ο Δέκιος έπληξε στην Έφεσο, διάταξε νά ξαναχτίσουν τους βωμούς των άρχαίων θεών και οι χριστιανοί νά προσφέρουν σ' αυτούς θυσίες. Οι άνοήσιμοι έθανάτωνόντο με βία, και έβλεπε κανείς σώματα χριστιανών, κομμά σταυρωμένα ή κρεμασμένα από τά τεμάχια της πόλεως, κεφάλια καρφωμένα σε ψηλά κοντάρια, και τά κορμιά νά πέφτουν επάνω στα τίμα αυτά λείψανα με άπαισιες κραξίδες!...

Άνεμοσα στους πού θεμούσι χριστιανούς, ξεχώριζαν γιά την πίστη τους έφτά παιδιά, μάλλον έφηβοι. Τα όνομά τους ήταν Μαρτίνος, 'Ισαΐνης, Μαξιμιλιάνος, 'Ιαμβλίχος, Διονύσιος, 'Αντώνιος και Έξακουστάδης. Άνηχαν στις άριστοκρατικότερες οικογένειες της Έφεσου και είχαν από την πρώτη στιγμή καταγγελθεί στο Δέκιο. Ο χριστιανολόγος αυτοκράτορας διάταξε νά τους συλλάβουν και νά τους φέρουν μπροστά του. Με μία φωνή και οι έφτά νεαροί χριστιανούς εκήρυξαν με τόλην την πίστι τους. Τότε ο Δέκιος διάταξε τους άξιωματικούς ν' άφαιρέσουν από τους έφηβους τή στρατιωτική τους ζώνη—τό έμβλημα της ευγενειάς τους τάξεως—και έλεγε:

— Προς τό παρόν, άρκετή τιμωρία είναι αυτή που σας γίνεται. Άν όμως δέν πάτε άμείσως νά θυσιαστείτε στους θεούς της Ρώμης, θά σας τιμωρήσω με θάνατο!

Τά παιδιά άπεράσαν νά δραπετεύσουν γιά ν' αποφυγούν την όργη του αυτοκράτορος. Ντύθηκαν λοιπόν με φτωχικά ρούχα, ξεγέλασαν τους φύλακας των πυλών και βγήκαν από την πόλι. Έξω, στο βουνό Πιον, βρήκαν ένα βαθύ σπήλαιο και κρύφτηκαν μέσα. Όσο για τή τροφή τους, ένας άπ' αυτούς, ο 'Ιαμβλίχος, έπήγαινε από καιρό σε καιρό στην πόλι, άγόραζε ό, τι τους χρειάζονταν και συνάμα έμάθαινε τά νέα.

Έτσι έμαθε ότι ο Δέκιος ήταν έξω φρενών γιά τή δραπέτευση τους και ότι έφοβείριζε με θάνατο τους γονείς τους, αν δέν τού παρέδιναν τά παιδιά τους νά τά δικάσει. Συγχρόνως, οι στρατιώτες του έψαχναν όλα τά γύρω μέρη και τέλος μία μέρα αναάλψαν τό καταφύγιο τους. Ο Δέκιος διάταξε τότε νά τειρίσουν την είσοδο της σπηλιάς γιά νά πεθάνουν εκεί εκεί μέσα. Άμα ή φροβή άνοιξε διαταγή έξετελέσθη, ο Δέκιος ήρθε κ' έβαλε επάνω στις πλάκες τού τειχηματός την αυτοκρατορική του σφραγίδα, γιά νά μην τολμήση κανείς ν' άνοιξη τό σπήλαιο.

***

Πέρασαν χρόνια και καιροί—συνεχίζει ή θρησκευτική παράδοση.—Οι έφτά έφηβοι, που τειχίστηκαν ζωντανί στο σπήλαιο, με τόν καιρό έληγομνήθηκαν. Οι αυτοκράτορες διεδέχοντο ό ένας τόν άλλο, οι Γόντοι κατέστρεφαν τό ναό της Έφεσου, ό Αυτοκράτορας Κωνσταντίνος βασιτεύθηκε στο Χριστιανισμό και τόν έκαμε επίσημη θρησκεία τού Κράτους. Στα χρόνια λοιπόν εκείνα, δηλαδή 200 έτη μετά τό εντειχισμα των έφτά παιδιών, ένας χωρικός έπήγε στο βουνό Πιο νά πάρη λιβάρια γιά νά χρίση σταβλο, είδε στην είσοδο της σπηλιάς τίς πλάκες που ήταν καλά πελεκημένες και κατέλληθε γιά τή δουλειά του, έβαλε σ' ενεργεία τό λαστό του, έξεκολλησε όσες τού χρειάζονταν, τίς έφόρτωσε στο κάρρο του και έφυγε. Άλλ' ή τρύπα τού σπηλαιο έχε πιά άνοιχθεί και χύματα φωτός μπήκαν μέσα και χάιδισαν τά βλέφαρα των έφτά νεαρών μαρτύρων της Πίστεως.

Τά έφτά παιδιά ξέστνησαν και συμφώνησαν νά στείλουν πάλι στην αγορά τόν 'Ιαμβλίχο, γιατί τά ψωμιά που τους ελεγε φέρει είχαν γίνει ξερά σαν πέτρες. Έξελιχον λοιπόν γιά την πόλι ο 'Ιαμβλίχος, φέρνοντας μαζί του και μερικά νομίσματα γιά τά ψωμιά, άλλ' όταν έφθασε στην πόλι παρατήρησε ότι ή αύλη της δέν βρισκότανε πιά στο ίδιο μέρος. Η Άγορά δέν ήτανε πια κοντά στην πύλη και όμως χθές άκόμη την είχε περάσει! Άλλ' εκείνο που έκανε μεγαλύτερη έντύπωση στον 'Ιαμβλίχο ήταν ή περιέργεια με την όποιαν τόν έζοίταζε ό κόσμος. Κι' έλεγε μέσα του: — Γιατί με κοιτάνε έτσι; Πρώτη φορά βλέπο στην Έφεσο τέτοια προσώπα και τέτοιες παρήξενες φορεσιές! Για μία μέρα άλλαξε τάχα ό κόσμος, ή μήπως έγω κοιμάμαι άκόμη και όνειροποιώμαι;

Ό, τόσο, περνόντα; μέσα από άγνώστους δρόμους, έφθασε σε μία άγορά και στάθηκε νά φωνή. Άλλ' οι άνθρωποι τόν δειχναν με τό δάχτυλο και ρωτούσαν ό ένα; τόν άλλο:

— Πούδς είναι αυτός ό άλλόκοτος διαβήτης, που τό προσώπο του είναι χλωμότερο από τό θάνατο; — Άπό πού νάγορται; — Τι ρούχα είναι αυτά που φορεί; — Γιατί περπατεί σαν νά κοιμάται και με τά μάτια χαμηλωμένα; — Δίχως άλλο θά είναι δούλος που έδραπέτευσε ή κανένας κλέφτης!....

Άλλ' ή περιέργεια τού πλήθους εκκορυφώθη, όταν ό 'Ιαμβλίχος έβγαλε ένα νόμισμα γιά νά πληρώση τή ψωμιά που άγόρασε. Ο ψωμάς έμπηξε τίς φράξες: — Τι νομίδα είν' αυτή; Πού την εύρηξες; Δέν περνούν πιά τέτοια νομίσματα!...

Τό νόμισμα πέρασε από χέρι σε χέρι, κ' έκανε μεγάλη φασαρία στην αγορά. Κόσμος πολής είχε παρακλιώσει τόν 'Ιαμβλίχο, και άλλοι τόν έρωτούσαν μ' έμπισμη κ' άλλοι τόν έφοβείριζαν. Ο 'Ιαμβλίχος τά ελεγε χαμένα. Τέλος έφθεξε ένας άξιωματικός της δημοσίας τάξεως και ρώτησε τί συμβαίνει.

— Αυτός ό τυχοδιώκτης τού άπεκρίθησαν ζητάει νά μās περάσει άρχαίτες μονέδες! Μία γριά άνοιχλού έφώναξε:

— Αυτός ό γελοίος είναι έθιολογής, γιατί έπέρασε μπροστά από τό παρεκκλήσι τόν Άγιόν Μαρτίνου χωρίς νά κινή τό σταυρό του!

Τότε πιά σηκώθηκαν βουερά τ' άναθήματα: — Στη φυλακή ό ιερόσυλος! Στη φωτιά ό τυμβωρύχος!... Τά ρούχα του που είναι γεμάτα σκόνη, θά τά έκλεψε βέβαια από κανέναν άρχαιο τάφο, γιατί πούδς θά στοχαζόντανε νά ράνη σήμερα τέτοια ρούχα! — Κοιτάχτε τά δικάδία του! Θα είναι της εποχής τού Αθηνάιου!... — Έγω λέω, φώναξε άλλος, πως είναι κανένας από εκείνους τους Άρμένιδες μάγους, που με τίς μαγείες τους ξεθαίνουν κομμωμένες θησαυροί, και οι σύντροφοί του τόν έστελιν εδώ νά μās περάσει άρχαίτες μονέδες! Και όλοι έφώναζαν: — Στη φωτιά ό μάγος!... — Νά σταυρωθή ό νεκρομάντης! — Στην κρεμάλα ό άντιχριστός!...

Στό μεταξύ, είχαν έρθει στρατιώτες, και ό άξιωματικός που ελεγε συλλάβει τόν 'Ιαμβλίχο τού έλεγε:

— Γιατί, αφού άνεκάλυψε θησαυρό, δέν έδωσες ένα μέρος άπ' αυτόν τόν Καίσαρα, σύμφωνα με τό Νόμο;... Ποιά είναι ή πατρίδα σου;... Ποιούς θεούς λατρεύεις; Λέγε!...

Στην έσπερία του ό 'Ιαμβλίχος σήκωσε τά μάτια του και είδε τό σταυρό μίας γετονικής εκκλησίας. Συγκεινημένος, έφώναξε: «Χριστέ μου, βοήθησέ με!» Και ζωντανίζοντας έλεγε: — Είμαι Χριστιανός, πολίτης της Έφεσου, ονομάζομαι 'Ιαμβλίχος. Ο πατέρας μου είναι λοχαγός τού Αυτοκράτορος Δεκίου!...

Ένας δικαστής, περασιτικός από κεί, τού έλεγε: — Ζαδιάντροπε, κλέφτη, δέν έξερεις λοιπόν ότι ό Δέκιος οκοτώθηκε από τους Γερμανούς εδώ και 200 χρόνια!; Τρέμοντας τότε ό 'Ιαμβλίχος, μη μπορώντας νά έξηγήση τά συμβαίνοντα διηγήθηκε τά καθήματα τους και τή φυγή τους από την Έφεσο. Ο παλάς της γετονικής εκκλησίας, που τόν άκούγε προσεχτικά, μλήκε στη μέση και έλεγε:

— Πρόκειται βέβαια περι συμβάντος ύπερφυανού, και τά λόγια τού παιδιού αυτό του πρόκειν. Σε παρακαλώ άξιωματικέ, νά οδηγήσεις τό παιδί στον 'Επίσκοπο μας τόν Άγιο Στέφανο, και αυτό με τή σοφία του θά κρίνη. Έδώ κάτι άνωτερο συμβαίνει!...

Ο άξιωματικός πήρε τόν 'Ιαμβλίχο νά τόν φέρση στο 'Επισκοπικό μέγαρο. Ένώ πίσω οι στρατιώτες με τίς λογγές προσπαθούσαν νά συγκρατήσουν τό φανατισμένον όχλο που έρχιγε λιθάρια και ζήτησες τό θάνατό του.

***

Μαζί με τόν 'Επίσκοπο έφυγε κείνη την ώρα νά βρούκεται και ό Άνθύτατος. Ο 'Ιαμβλίχος οδηγήθηκε μπροστά τους, και ό άξιωματικός διηγήθηκε την ιστορία του. Ο Άνθύτατος άρχισε νά φοβείριξη τό παιδί ότι θά τό θανατώσει αν δέν πη την αλήθεια που βρήκε τά νομίσματα. Τότε ό 'Ιαμβλίχος έγονάσε μπροστά στον 'Επίσκοπο και έλεγε:

— Πατέρα των πιστών! Άκούσε τή φωνή μου και συγκώρησε με αν δέν μπορώ νά μιλήσω δυνατώτερα! Αισθάνομαι ότι αγιά-αγιά ή δύναμη μου σώνονται και ότι σε λίγο θά πεθάνω, χωρίς νά μπορέσω ν' αποδείξω τίποτε άπ' όσα λέω! Ορκίζομαι στο όνομα τού Κυρίου ήμών 'Ιησού ότι είμαι Χριστιανός! Ο άγιος Ιερεμίας Τυροδρος με τά ίδια του τά χέρια με βάπτισε στην κρύτη τού Παυλίνου και τού Δομητίλλου,

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΚΛΕΜΕΝΟ ΣΚΥΛΙ

Ο περίφημος Άγγλος ζωγράφος Λάντζερ ο οποίος ζωγραφίζει ειδικώς σκυλιά και γάτες, έλαβε μιά φορά από έναν λόρδο την έντολη να κάνει το πορτραίτο ενός τόν σκυλιών του. Έτυχε όμως εκείνη την εποχή ακριβώς να έχει ο ζωγράφος πάρα πολλή δουλειά ώστε να μην μπορούσε να εκτελέσει την παραγγελία και την ανέβαλε για λίγους μήνες. Σε κάποιον καιρό συνάντησε τόν λόρδο στον δρόμο και του είπε ότι μπορούσε πιά να εκτελέσει την παραγγελία του.

— Ω αγαπητέ μου φίλε! Του είπε τότε ο λόρδος, Δυστυχώς είναι πιά πολύ άργα. Τόν σκυλο μου τόν έχασα πρό δλίγων ημερών.

— Δίχως άλλο θα σάς τόν έβλεψαν. Θέλετε να μου επιτρέψετε να τόν ζωγραφίσω, αν κατορθώσω και τόν βρω;

— Βέβαια, με μεγάλη ευχαρίστηση, είπε ο λόρδος. Ο Λάντζερ πήγε άμεσα; σπύτι του και φώναξε ένα γνωστό του πού μετέφραζε όλα τα εξαγγέλματα, μεταξυ δέ τών άλλων ήταν και ειδικώς στο να βρούμε τιά χαμένα σκυλιά. Του περιέγραψε λοιπόν τόν σκυλι τού λόρδου και τόν παρεκάλει να τόν βρη όσο μπορεί γρηγορότερα.

Ο άνθρωπος έβρισσε τόν κεφάλι του και άφου σκέφθηκε κάμποση ώρα είπε:

— Ένα τέτοιο σκυλι σάν τ' αυτό πού μου λέτε μου φαίνεται ότι κάπου τόν είδα. Έλαίχο δι σε τρεις βδομάδες θα μπορέσω να σάς τόν φέρω.

— Σε τρεις βδομάδες; φώναξε ο Λάντζερ. Τι λές εκεί! Σε σανταριστώ ώρες πρέπει να έχω τόν σκυλι δίχως άλλο.

— Όχι, κύριε, αυτό είναι αδύνατο.

— Πολύ καλά, είπε ο Λάντζερ. Κοίταξε όπως δήποτε να μου φέρη; τόν σκυλι όσο τόν θωνάτων γρηγορότερα.

Μόλις επέρασαν δεκαπέντε μέρες παρουσιάστηκε στο σπίτι τού Λάντζερ, ο άνθρωπος; εκείνος, κρατώντας τόν σκυλι στην άγκυλιά.

— Νάτο πού τόν βρήκα; φώναξε ο Λάντζερ θριαμβευτικά. Γιατί λοιπόν δέν τόν έβρισσε; γρηγορότερα.

— Κύριε Λάντζερ, τού είπε τότε ο πολυεργίτης; εκείνος, φάνησε ένας καλός άνθρωπος και θά σάς πω όλη την αλήθεια. Έγώ είχα κλέψει τόν σκυλι από τόν λόρδο και τόν είχα πουλήσει σε μιά γεριά κυρία στο Πόρτλαντ σε τόσο μεγάλη τιμή όμως; ώστε δέν μου έκανε καρδιά να της χαλάσω την ευχαρίστηση και να μην την αφήσω να τώ χαρή τούλάχιστον δυό βδομάδες προτού της τώ... ξανακλέψω!...

και ο Αυτοκράτωρ Δέκιος μάταια έπροσπάθησε να μās αναγκάση ν' άρνηθούμε την θρησκεία μας. Είμαστε έφτά μέσα στη σπηλιά τού όρους Πλου. Άς μου επιτρέψουν να σάς οδηγήσω εκεί και θά ιδήτε άν λέω την αλήθεια!...

— Άς ακολουθήσουμε τόν παιδι αυτό, είπε ο Έπίσκοπος. Λέει την αλήθεια!...

***

Όταν έφτασαν στο βουνό και είδαν τα έξη παιδιά γλωμά και σκεπασμένα με τ' αρχαία ρούχα τους, στάθηκαν έντρομοι από θρησκευτική ευλάβεια. Τό διαπεραστικό βλέμμα τού Έπισκόπου διέκρινε μιά μικρή γάληνη λάκα που ήτανε ανάμεσα στα λθάκια τού τεύχραματος. Τό πινακίδιο αυτό τόν είχαν σφηνώσει κυρτά δυό χρυσοχρυσισμένοι της έποχής τού Δέκιου, οι Άγιοι Βάλβος και Θεόδωρος, προτού ο Ρωμαίος αυτοκράτωρ σφραγίσει την είσοδο της σπηλιάς.

Έπαινο στο χάλκινο πινακίδιο ήταν γραμμένη ή ιστορία τών έφτά παιδιών, μαρτύρων της Έφέσου. Ο Έπίσκοπος Στέφανος, ο Άνθ'άτος και οι λοιποι παριστάμενοι έδοξάσαν τόν Θεό για τώ θαύμα του, και προσκύνησαν τα έφτά παιδιά, πού με την εισέβεια τους άξιώθηκαν ν' αναστηθούν ύστερ' από 200 έτη!

Όταν τα παιδιά έπαψαν να μιλούν, έγειραν ήσυχα τώ κεφάλι τους και πλάγασαν. Όταν τα σκόψαν παρατήρησαν ότι είχαν εγκαταλείψει ή ζωή...

Ο Αυτοκράτωρ Θεόδωρος διέταξε να κατασκευασθούν έφτά χρυσά σκορπιόφορα για να βαλθούν μέσα τα λείψανα τών έφτα άγιων σκεπασμένων της Έφέσου. Οι καλύτεροι χρυσοχοί της Αυτοκρατορίας ανέλαβαν την έργασία αυτή, αλλά μιά νύχτα φανερώθηκαν στον ύπνο τού Θεοδοσιου οι έφτά μάρτυρες και τόν έξωρασαν να τ' άφηρη ν' αναπαύονται τόν αιώνο ύπνο τους; έτσι πού βρίσκονται, στο σπήλαιο τού όρους Πλου, όπου βρήκαν άσυλο κατά την έποχή τού διωγμού. Η Όρθόδοξος Έκκλησία κατέταξε τούς «έν Έφέσω άγιους έφτά παιδιάς» μεταξυ τών μαρτύρων της Χριστιανισούνης και γιορτάζει ή μνήμη τους.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΘΥΣΩΝ

Τι είδους μεθύσι έκανε ο Λά Τοριλλιέρ. Υπό την βροχινή. Έπιβάτης, υποζύγιον. Ο Εύγ. Σήη και ο Ραμιέ. Τό δυστόχημα. Η επίδειξις τού τραχύματος. Μιά έκπληξις. Τό νερό, ό άσπονδος έχθρ'ός τών κρασκατεράδων. Ο μεθυμένος πού ξιφρομαχούσε με τόν... τοίχο!... Η...πιστολιές!..

Ο διάσημος γάλλος δραματικός ήθοποιός Λά Τοριλλιέρ είχε ένα μεγάλο ελάττωμα: ήταν τρομερά πιεχτής. Σχετικώς μάλιστα με τώ πάθος του αυτό διηγούνται τώ εξής ανέκδοτο:

Κάποτε, μετά γενναία κρασκατανύξη έφυγε από ένα φιλικό τού σπίτι για να πάη στο θέατρο όπου έπαιζε. Ο καιρός όμως ήταν άθλιος: βροχή, λάσπη, κακό.

Και ο ήθοποιός μας, ο οποίος έκείνο τώ βράδυ έτυχε να φορή τώ πολυτελή ένδυματά με τώ όποια θά ένεφανίζετο στην πρώτη πράξη; τού έργου μη βρίσκοντας εύκαιρο όμάξι, αναγκάστηκε να πηή σε μιά δίτσορο «χερμάμας» μεταφορικό μέσο συνηθέστατο τότε, για να μη καταστραφούν από τή βροχή τώ ρούχα του.

Η ώρα όμως προχωρούσε, και τώ άμάξι έπήγανε πολύ άργα.

Ο Λά Τοριλλιέρ φροβούμενος μήπως δέν φθάση έγκαιρως στο θέατρο, έρώτησε τόν άνθρωπο πού έσυρε την ηχηρομάμα:

— Γιατί δέν τρέχεις πού γρήγορα;...

— Γιατί δέν έχω «βοηθό» κύριε... απήνησεν αυτός.

— Καλά και τι τόν θέλεις τόν βοηθό;

— Ο βοηθός μου σπρώχνει συνήθως τώ άμάξι από πίσω έν'ό έγώ τώ σύρω από μπρός. Κι έτσι, τώ βάρος μοιράζεται.

— Και δέν τώλεγε, χαϊμένα νοοίτερα αυτό; είπε ο Λά Τοριλλιέρ ηθύνοντας έξω από τάμάξι. Και χωρίς να χάζη καιρό, ο καλός μας ήθοποιός άρχισε να εκτελή ήλη «βοηθού». Έτσι τώ άμάξι, δέν άργησε να φτάση στην πόρτα τού θεάτρου. Με μόνη τή διαφορά ότι ο Λά Τοριλλιέρ, σκίνα στο μεθισο καθός; ήταν νομίζε ότι... μεταφέρει... τόν ένάντο τού!.. Και μόνον όταν έφτασε στο θέατρο κατάλαβε τή γάφα είχε πάθει εξ αίτιας της; μέθης του. Ήταν όμως άργα πεία. Τά πολυτελή ρούχα του είχαν καταντήσει σ' άξιοθήρητο χάλι!...

***

Ο γνωστός μυθιστοριογράφος Εύγένιος Σήη και ο Ραμιέ ήταν άχώριστοι φίλοι και άδιόρθωτοι μακρηδες και οι δύο. Ένα βράδυ έν'ό έγυρίζαν στα σπίτια τους, ο Ραμιέ παραπάτησε, έπεσε και χτύπησε τώ πόδι του. Ο Σήη τότε ένθυμωμένος ότι είχε κάποτε χρηματίσει στρατιωτικός γιατρός έβγαλε τώ μαντήλι του, τώ εσχισε, και επέδεσε μ' αυτό τώ πόδι τού φίλου του; κατοπιν δέ τόν έβαλε σ' ένα άμάξι, και τόν συνοδείησε στο σπίτι του, όπου και τόν ξάλασε στο κρεβάτι του. Αυτός δέ έπέρασε τή νύχτα σε μιά πολυθρόνα, κοντά στόκρεβάτι τού τραυματίου.

Τήν άλλη μέρα τώ πρωί μόλις έξύπνησε, ο Σήη έσπευσε να έξετάση τώ τραυμα τού φίλου του. Και τότε, ό της έκπληξής; ο Σήη άντελήφθη ότι την προηγούμενη νύχτα μεθυμένος καθός; ήταν, άντι να δέσει τώ χτυπημένο πόδι τού επίσης μεθυμένου φίλου του τούδε δέσει... τώ γερό!...

***

Ένας διαβόητος κρασκατεράς, όρωσθησε κάποτε βαρού άπ' την πολύ κατάχρηση τού κρασιού πού έκανε. Κ' έπειδή αισθάνθησε πόσ'έφτασε ήτελευταία τού ώρα, παρεκάλεσε τούς φίλους του πού τόν περιεστοιχίζαν στο κρεβάτι του, να τώ φέρουν μιά καράρα γε, μίτη νερό. Οι φίλοι τού άντηλήξαν μεταξυ τούς έκπληκτες ματιές.

— Γιατί, σάς φαίνεται περιεργό; τούς είπε τότε ο έτοιμοθάνατος. Δέν ξέρετε ότι όταν κανείς βροίκεται στο χείλος τού τάφου πρέπει να συμφιλωνείται... με τούς άσπονδοτέρους έχθρούς του;...

***

Κάποιος μεθυμένος, γυρίζοντας μιά νύχτα σπίτι του, μίηκε κατά λάθος μέσα σ' ένα τυροσόκακο. Όταν έφθασε στο τέλος και είδε ότι δέν μπορούσε να περάση ύπθεθε, μές στο μεθισο του, πού κάποιος τού έφραζε τώ δρόμο. Χωρίς να χάζη λοιπόν καιρό, έσυρε τώ σπαθί του και άρχισε να μονομαχή άγρίως με... τόν τοίχο πού βρίσκταν άπέναντί του!... Άπ' τίς σπαθιές, ό τοίχος άρχισε να βγάξη σπινθες. Μόλις τώ είδε αυτό, ο μεθυμένος άρχισε τίς φωνές:

— Άνανδρε! Δολοφόνε! Ωστε τραβάς και πιστόλι, έ;... Τώρα θά σου δείξω έγώ!...